

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.20.373/2018/4. szám

A tanács tagjai: Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke

Salamonné dr. Piltz Judit előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó bíró

A felperes: felperes

A felperes képviselője:

. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd

Az alperes: alperes

Az alperes képviselője:

jogtanácsos

A per tárgya: államigazgatási jogkörben okozott kár

megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Ítéletábrla Pf.II.20.447/2017/3.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Törvényszék 1.P.21.853/2016/11.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra 392.900 (háromszázkilencvenkétezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperes jogelődje a perben nem álló, 2008. december 16-ától felszámolás alá került A.D.P. Kft.-vel mint adóssal szemben végrehajtást rendelt el. A határozattal megállapított végrehajtási költség megtérülésének biztosítására a felperes tulajdonában álló ingatlanon fellelhető ingóságokra biztosítási intézkedésként zárlatot rendelt el. Az adós a határozattal szemben végrehajtási

kifogást és fellebbezést terjesztett elő, valamint kezdeményezte annak bírósági felülvizsgálatát. Kérelmeiben – egyebek mellett – arra hivatkozott, hogy a zárolt ingóságok nem a vállalkozás, hanem részben a felperes, részben pedig a mindkét gazdasági társaság tulajdonosi köréhez tartozó T.G. tulajdona. A bíróság jogerős döntésében megállapította: nem igazolt, hogy a zárolt ingóságok a felperes, illetve T.G. tulajdonában állnak, ezért a biztosítási intézkedést elrendelő határozat nem jogszabálysértő.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [2] A felperes keresetében használati díj, őrzési díj és elmaradt haszon címén kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [3] Keresete indokaként előadta, hogy az adós nem rendelkezett érvényes jogcímmel a felperes ingatlanának használatára a perbeli időszakban. Hangsúlyozta, hogy az elrendelt biztosítási intézkedés következtében ingatlanát nem használhatta, nem hasznosíthatta, ugyanakkor a zárlattal érintett ingóságok őrzéséről gondoskodnia kellett. Kiemelte, hogy az alperest többször felszólította annak elszállítására. Állította, hogy ingatlanát értékesíteni kívánta, ami az alperes magatartása miatt hiúsult meg.
- [4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatva azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében. Előadta, hogy az ingóságok tulajdonjogának tisztázatlansága miatt a jogerős döntésig nem volt lehetőség azok elszállítására, a felszámolás elrendelését követően pedig kizárólag a felszámolót illette a rendelkezési jog.

Az első- és másodfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.
- [6] Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a jogvita elbírálására a felperes hivatkozásával ellentétben nem a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.), hanem a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2014. évi CXI. törvény (a továbbiakban: Ket.) és annak utaló szabálya folytán a végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) rendelkezéseit kell alkalmazni.
- [7] Tévesnek ítélte a felperes állítását, amely szerint a lefoglalt ingóságok őrzése és elszállítása az alperes kötelezettsége lett volna. Hangsúlyozta, hogy a perbeli időszakban mind a felperes, mind az adós állította, hogy az ingóságok a felperes tulajdonát képezik, és állításaikat a jogorvoslati eljárás során bizonyítani próbálták. Rögzítette, hogy miután jogerős határozat állapította meg az adós tulajdonjogát, a lefoglalt ingóságok elszállítására, értékesítésére és az azzal való rendelkezésre az adós képviselője, a felszámolóbiztos volt jogosult.
- [8] Kifejtette, hogy a felperes első alkalommal 2009. március 16-án szólította fel az alperest az ingóságok elszállítására, ezért nincs

okozati összefüggés az alperes magatartása és a felperes kára között, mert kárigényét 2009. március 20-ával bezárólag kívánta érvényesíteni. Emiatt nem tartotta megalapozottnak az elmaradt haszon iránti követelést sem. Utalt továbbá arra, hogy a Vht. 31. §-a értelmében a végrehajtás során felmerült valamennyi, így a harmadik személy részéről felmerült őrzési költség is az adóst terheli.

- [9] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [10] Ítélete indokolásában pontosította az elsőfokú eljárás szóhasználatát, és rögzítette, hogy zárlat alapján kerültek lefoglalásra az ingóságok. Kiemelte, hogy zárlat esetén a Vht. 104. § (1) bekezdése értelmében a lefoglalt ingóságot - ha a törvény másképpen nem rendelkezik - az adós őrzetében kell hagyni. A zárlat elrendelésével az alperes nem szerezte meg a lefoglalt ingóságok tulajdonjogát, sem a tulajdonjog egyes részjogosítványait, és nem az ő feladata volt azok őrzése, tárolása sem. A lefoglalt ingóságok továbbra is az adós tulajdonában és birtokában maradtak, a zárlat elrendelésével csupán annyi változás következett be, hogy az elidegenítési és terhelési tilalomra tekintettel tulajdonjoga korlátozottá vált. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a zárlat elrendelését követően az adóst mint tulajdonost terhelte a lefoglalt dolgok őrzésének a kötelezettsége, és az ezzel összefüggésben esetlegesen felmerülő költségek viselése.
- [11] Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy tisztázatlan maradt, hogy az ingóságokat ténylegesen a felperes vagy az adós tartotta-e birtokban, mert a felperes esetleges felelős őrzői pozíciója sem teszi megalapozottá igényét az alperessel szemben. Álláspontja szerint ezért nem volt jelentősége annak sem, hogy a felperes többször is felhívta az alperest az ingóságok elszállítására, mert arra a zárlatot elrendelő határozat meghozatalakor már felszámolás alá került gazdasági társaság felszámolója lett volna jogosult.
- [12] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy alaptalan a felperes használati díj iránti igénye, továbbá az alperes mulasztásának hiányában az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelése is.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [13] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését és keresetének helyét adó határozat meghozatalát, másodlagosan mindkét fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.
- [14] Kérelme indokolásában megsértett jogszabályhelyként jelölte meg a Ptk. 76. §-át, 84. § (1) bekezdését, 349. § (1) bekezdését és a

polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdését.

- [15] Állította, hogy az ügyben eljáró bíróságok kirívóan okszerűtlen mérlegeléssel jutottak arra a következtetésre, hogy a kereset megalapozatlan. Sérelmezte továbbá, hogy jogszabálysértő módon jártak el a bíróságok, amikor az általa előterjesztett bizonyítási indítvány ellenére nem hallgatták meg tanúként az ügyvezetőt, aki a tényállás feltárása szempontjából, valamint a kár nagyságával kapcsolatban nyilatkozni tudott volna.
- [16] Álláspontja szerint a Vht. helyesen idézett rendelkezéseiből a másodfokú bíróság helytelen következtetéseket vont le. Helyesnek tartotta azt a megállapítást, hogy az ingóságok az adós tulajdonában álltak, amely álláspontja szerint egyben azt is jelentette, hogy a felperes felelős őrzés keretében őrizte azokat.
- [17] Kifejtette, hogy az alperes ingóságok elszállítására vonatkozó többszöri felszólításával a felperes mint harmadik személy egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy nem kívánja a továbbiakban azokat őrizni. Erre tekintettel az alperesnek intézkednie kellett volna a lefoglalt ingóságok elszállításáról és őrzéséről.
- [18] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében - tartalmilag - a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [19] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [20] A Pp. 270. § (2) bekezdésének és a Pp. 275. § (3), illetve (4) bekezdéseinek együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja lehet valamely anyagi jogi vagy eljárási szabálysértés, utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása van.
- [21] A felperes felülvizsgálati kérelmében megsértett anyagi jogi jogszabályként a Ptk. 76. §-át, 84. §-át és 349. §-át, eljárási szabályként a Pp. 206. § (1) bekezdését jelölte meg.
- [22] A Kúria a felperes Pp. 206. § (1) bekezdésére történt hivatkozásával kapcsolatban kiemeli, hogy abban az esetben van lehetőség a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére, s ennek eredményeképpen a tényállás megváltoztatására, ha a jogerős határozat iratellenes, nyilvánvalóan okszerűtlen, ellentmondásos megállapításokat tartalmaz (EBH 2006.1526.).
- [23] A felperes szerint a másodfokú bíróság alaptalan következtetést vont le a helyesen megállapított tényállás alapján, az adós tulajdonjogának megállapítása ellenére nem arra jutott, hogy a felperes felelős őrzés körében őrizte más tulajdonát. Hivatkozott továbbá arra is, hogy törvényes képviselője többször küldött felszólítást az alperesnek a göngyölegek elszállítására, a felelős

őrzésből eredő igényét fenntartva.

- [24] Egyetértett a Kúria a másodfokú bírósággal abban, hogy a Vht. 104. § (1)-(3) bekezdései alapján a zárlat elrendelésével az alperes nem szerezte meg a lefoglalt ingóságok tulajdonjogát, sem annak részjogosítványait, a lefoglalt ingóságok továbbra is az adós tulajdonában és birtokában maradtak, elidegenítési és terhelési tilalom mellett. Mindebből helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a zárlat elrendelését követően az adóst terhelte a lefoglalt dolgok őrzésének kötelezettsége és az ezzel összefüggésben esetlegesen felmerülő költségek viselése is. A Vht. és a Ptk. 196. § rendelkezései alapján a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott tehát arra a következtetésre, hogy nem az alperes, hanem az adós, akitől követelhető az őrzéssel esetlegesen felmerült költségek megtérítése. Erre tekintettel helyesen foglalt állást a másodfokú bíróság úgy, hogy a perbeli esetben nem volt relevanciája az alperes felszólításának.
- [25] Mivel az alperest az ingóságok elszállítással kapcsolatban az előbbieken kifejtettek alapján mulasztás nem terhelte, illetve az őrzéssel felmerült költségek megtérítése sem követelhető tőle, a Kúria maradéktalanul egyetértett a keresetet elutasító döntéssel.
- [26] A felperes felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértőnek tartotta, hogy bizonyítási indítványa ellenére az eljáró bíróságok nem hallgatták meg tanúként az ügyvezetőjét a tényállás feltárása és a kár nagyságának meghatározása körében, azonban e tekintetben nem jelölt meg olyan jogszabályhelyet, amelyet állítása szerint a bíróságok megsértettek.
- [27] Rámutat a Kúria, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdéséből és 272. § (2) bekezdéséből következően a fél felülvizsgálati kérelmében a jogerős határozatot jogszabálysértésre hivatkozással támadhatja, ennek során meg kell jelölnie a megsértettnek állított jogszabályhelyet, és körül kell írnia a jogszabálysértés indokait. Az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény rendelkezései figyelembevételével érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetén ezen tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek. Konkrét jogszabálysértés megjelölésének hiányában a Kúria a tanúbizonyítási indítvánnyal kapcsolatos hivatkozásokat érdemben nem vizsgálta.
- [28] A felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt anyagi jogszabálysértések [Ptk. 76. §, 84. §] tekintetében a felperes sem azokkal kapcsolatos jogi indokolást nem adott elő, sem pedig a korábbi eljárás során ezekre a rendelkezésekre igényt nem alapított.
- [29] A Kúria ezzel kapcsolatban rámutat, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdéséből következően a jogerős ítélet csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt. A következetes bírói gyakorlat szerint a felülvizsgálatnak csak olyan jogi álláspont, illetve hivatkozás szolgálhat alapjául, amely az eljárás korábbi szakaszaiban is a per

tárgya volt (BH 1996.372., BH 1995.163.). Mivel a felperes az eddigi eljárás során, így a fellebbezésében sem hivatkozott ezekre az anyagi jogi rendelkezésekre, a Kúria a felülvizsgálati kérelem ilyen tartalmú hivatkozásait érdemben nem vizsgálta.

- [30] Kiemeli továbbá a Kúria, hogy mivel a felperes a fellebbezésében ezen okból nem támadta az elsőfokú ítéletet, így a jogerős ítélet ilyen tartalmú indokolást nem is tartalmaz, tehát nincsenek olyan rendelkezései, amelyekkel kapcsolatban az esetleges jogszabálysértés a felülvizsgálati eljárásban - annak indokai előterjesztése esetén - vizsgálható lenne.
- [31] A felperes felülvizsgálati kérelmében sérelmezte a jogerős ítélet Ptk. 4. §-ában foglaltakkal kapcsolatos megállapításait. A Kúria a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatban maradéktalanul egyetértett a másodfokú bíróság jogerős ítéletben kifejtett álláspontjával, a fentiek alapján azonban a felperes keresete ettől függetlenül volt alaptalan.
- [32] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, mert az mindenben megfelelt az irányadó jogszabályoknak.

Záró rész

- [33] A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes részére a jogi képviselővel összefüggésben felmerült felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, amelynek összegét a felülvizsgálati pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján, a (6) bekezdés alkalmazásával állapította meg.
- [34] Kötelezte továbbá a felperest a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerint számított felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.
- [35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2019. április 17.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. előadó bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bírósági ügyintéző
HM